

Felip González, la CIA i els GAL

written by Germán Gorraiz López | 19 de juny de 2020

Alfredo Grimaldos, en el seu llibre *La CIA a Espanya* (Editorial Debate), assegura que l'arribada al poder del socialista Felipe González com a president del govern espanyol el 1982 va ser en realitat l'alternativa "dissenyada i controlada per la CIA per mantenir la tutela sobre Espanya", estratègia dissenyada al Congrés de Suresnes després del qual assistim a l'acta de defunció del camarada Isidoro i al naixement d'un Felipe González convertit ja en secretari general d'un PSOE tutelat per la CIA.

Els GAL i Míster X

La deriva totalitària de l'Estat espanyol arrenca amb la implementació de la doctrina de l'alternança en el poder del bipartidisme PP-PSOE com a defensa i garant de l'esmentat establishment dominant, fruit de l'acord tàcit entre els partits polítics després del simulacre de cop de mà de Tejero (23F de l'any 1981), i va aconseguir la majoria d'edat amb l'arribada al poder del PSOE i el nomenament com a president del govern de Felipe González (1982). Amb González, assistim a la liquidació de la idíl·lica Transició i a l'inici de la deriva totalitària del sistema mitjançant la implementació de l'anomenat 'terrorisme d'estat' o 'guerra bruta' contra ETA i el seu entorn, de què en serien paradigma els Grups Armats d'Alliberament (GAL).

Aquesta trama es va destapar gràcies a les indagacions de periodistes de *Deia*, *Diario16* i d'*El Mundo*, però encara que un dels implicats, el comissari Amedo va afirmar que «els GAL van ser decisió de Felip González» i encara que en la seva època no es va poder provar que el misteriós 'Senyor X', que des de l'ombra va moure els fils dels GAL, fos el llavors president

de govern Felipe González, la recent desclassificació de papers de la CIA citades pel diari *La Razón*, confirmen que Felipe González “va acordar la creació d’un grup de mercenaris per combatre fora de la llei a terroristes” i afegeix que “les credencials democràtiques del govern espanyol i del partit socialista quedarien tacades seriosament”.

Una fita fonamental en l’espiral involucionista del règim del 78 seria la implantació pel govern socialista de Felipe González de la Llei Antiterrorista de 1985, definida per José Manuel Bandrés en l’article *La Llei antiterrorista: un estat d’excepció encobert*, publicat al diari *El País*, com “l’aplicació de facto de l’estat d’excepció encobert”. Aquesta Llei Antiterrorista (encara vigent malgrat l’absència d’activitat per part d’ETA) seria un anacronisme propi de la dictadura franquista, uns llimbs jurídics que podrien convertir els soterranis de casernes i comissaries en Guantánamos virtuals refractaris al control de jutges, fiscals i advocats.

Felipe, testafarro de l’establishment

L’establishment dominant de l’Estat espanyol estaria format per les elits financera-empresarials, política, militar, jerarquia catòlica, universitària i mass media de l’Estat espanyol, hereus naturals del llegat del General Franco que haurien fagocitat totes les esferes de decisió (segons es desprèn de la lectura del llibre *Oligarquia financera i poder polític a Espanya* escrit per l’exbanquer Manuel Port Ducet).

La formació d’un Govern de coalició “a la navarresa” entre PSOE i UnidasPodemos hauria desencadenat les alarmes en l’establishment per la qual cosa s’hauria iniciat una croada mediàtica per deslegitimar la “unió anti natura” de PSOE i Podem encapçalada per Felipe González, esdevingut en testafarro de l’establishment. Igualment, s’estaria treballant entre bastidors per pressionar Pablo Casado i convèncer “en nom de l’interès general d’Espanya” de la necessitat imperiosa

d'un govern de Salvació Nacional PSOE-PP, acord que comptaria amb les benediccions de l'establishment financer i tindria com a objectiu últim el retorn del bipartidisme PSOE-PP i l'adopció de retallades seguint els dictats de la Troica europea per evitar el rescat. Aquestes mesures es traduirien en una dramàtica reducció dels subsidis socials que afectarien la durada i quantia de les prestacions d'atur. Així mateix, escenificaria la metamorfosi del Règim del 78 mitjançant una reformaedulcorada de l'actual Constitució vigent per implementar un estat monàrquic, bonapartista i eurocèntric, seguint la màxima del *gatopardismo* ("Canviar-ho tot perquè res no canviï").